

ב. לפי הגירסא הראשונה ברש"י, ביאור הגמרא הוא כך:

רב אשי בא לחלוק על רבה, ולומר שטעמו של רבי יהודה גם בענין הראשון הוא מחמת הדין של שתי מחיצות ולא מחמת פי תקרה!

וכך אמר רב אשי:

מתניתין נמי דייקא שטעמו של רבי יהודה בדין הראשון הוא מדין שתי מחיצות ולא מדין פי תקרה.

מדקתני "ועוד אמר רבי יהודה".

אי אמרת בשלמא שטעמו של רבי יהודה ברישא הוא מחמת שתי מחיצות, שפיר קאמר שיש עוד דוגמא שמתירים בה משום שתי מחיצות. ומהדוגמא השניה יש הוכחה לראשונה, שגם בה, בלי הטעם של פי תקרה, אלא מחמת שתי מחיצות גרידא, מתיר רבי יהודה.

אלא אי אמרת שטעמו של רבי יהודה ברישא הוא מחמת פי תקרה — מאי "ועוד" דקאמר? והרי אין זו דוגמא נוספת, אלא הלכה מחמת טעם אחר!

שמע מינה שטעמו של רבי יהודה ברישא הוא מחמת שתי מחיצות, ולא כדברי רבה!

הדרן עלך כל גגות

פרק המוצא תפילין

מתניתין:

המוצא תפילין⁽¹⁾ בשבת בשדה, שהוא מקום שהם מתבזין שם⁽²⁾ — מכניסין לעיר, למקום המשתמר, זוג זוג.

שמניח תפילין של ראש בראשו ושל יד בזרועו כדרך שהוא מניח בחול, ונכנס. וחוזר ומכניס זוג אחר זוג, עד שמכניס את כולן.

ובכך אינו נחשב כמטלטל משא מרשות הרבים לרשות היחיד, כי הנחת תפילין היא דרך מלבוש.⁽³⁾

אבל יותר מזוג אחד בבת אחת הוי טלטול, ואסור.

רבן גמליאל אומר: אפילו שנים שנים מותר

2. ודוקא במקום שיש כלבים, אבל בגלל גנבים לבד אסור להכניסן לעיר. תוד"ה מכניסין.

3. ומכל מקום לא הותר אלא משום מניעת בזיון התפילין, ואפילו למאן דאמר שבת זמן תפילין. שגזרו חכמים שלא לצאת לרה"ר [והוא הדין שלא להכניס מרה"ר לרה"י] בתפילין, שמא תינתק הרצועה ויבא לטלטל התפילין בידו ברה"ר. כמבואר בשבת סא א. רבינו יהונתן.

רשויות הרבים, או שאין בו רוחב ט"ז אמה. והדבר תלוי בדברי הראשונים, לעיל בדף ו.

1. הפרק שלפנינו עוסק בעיקר בעניני הוצאה מרשות לרשות, שמקומם במסכת שבת. ונקבע כאן במסכת עירובין, משום הסיפא דמתניתין דמיירי בעניני תחומין שנשנו במסכת עירובין. ועוד, משום המשנה דסוף פרקין, דקאי על מה שנשנה לעיל בסוף פרק מי שהוציאווהו. תוד"ה המוצא.